Ассірієць упав, наче вовк до кошар,
Пломенів на полках злота й пурпуру жар.
Списів сяйво було, наче зорі рясні,
Що на водах тремтять в Галілеї ясній.

Ніби листя в гаю, коли літо в порі,
Було військо чуже при вечірній зорі.
Ніби листя в гаю, коли осінь дихне,
Вдень розметане скрізь було військо гучне.

Ангел смерті над ним свої крила простер
І в обличчя дихнув, і напасник помер.
Обважніли серця в тих, що падали ниць,
Лиш відсвічує смерть із відкритих зіниць,

Онде кінь розпростерся, із ніздрів тонких
Гордий подих не б'є, так як перше, із них.
Смертна піна коня, що стекла на траву,
Схолодніла, як вал в темну ніч грозову.

Зблідлий вершника труп ген лежить на землі,
І заржавлений щит, і роса на чолі.
І знамена, і списи покинуті тут,
Тихо в шатрах безмовних, і сурем не чуть.

Тільки плач по Ассірії, вдовий, важкий,
І повергнуті в храмі ваальські божки.
Міць поган, яку меч подолати не зміг,
Перед блиском господнім розтала, як сніг.

Сіхем, 17 лютого 1815